

ญูมาังกรจีนยึดโลก

**วิถีโลก
วิถีธุรกิจ**
ไฮเมอร์

เรื่องราวของประเทศจีนที่กำลังก้าวขึ้นมาเป็นมหาอำนาจเศรษฐกิจโลก ที่แม้กระทั่งสหรัฐฯ ยังต้องหวาดวิตก และกังวลว่า ในอีกไม่กี่ปีข้างหน้า อาจโดนจีนแซงหน้าขึ้นไปเป็นอันดับ 1 ของโลก ซึ่งวันนี้หากใครไม่เกาะกระแสของจีน ก็ต้องถือว่าตกขอบเวทีการค้าโลก..!

ความจริงแล้วคอลัมน์นี้ ก็ให้ความสำคัญและเขียนเรื่องราวของจีนมาบ่อยครั้ง แต่ครั้งนี้นักต้องนำมาขยายความกันอีกรอบ แต่เป็นมุมมองจากคุณเปรี๊ชา นาพิกุล จากสำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม ที่ส่งบทความชื่อว่า **"ปี 2018 ญูมาังกรจีนก้าวสู่เบอร์ 1 ของโลก"** ที่ส่งอีเมลบทความชิ้นนี้เข้ามาให้ซึ่งเห็นว่าน่าสนใจและมีมุมมองใหม่ๆ เกิดขึ้น ก็เลยต้องขอนำมาเนื้อหาสาระที่สำคัญมาถ่ายทอดไว้ ณ ที่นี้

"2018 หรืออีก 7 ปีข้างหน้า ญูมาังกรจีนจะผงาดขึ้นสู่บัลลังก์แชมป์เศรษฐกิจโลก แซงหน้าสหรัฐฯ อย่างเป็นทางการ" กูรูเศรษฐศาสตร์หลายสำนักฟันธง และมองว่า

"จีนกำลังกวาดทุกอย่าง อย่างของโลก มารวมไว้ที่ประเทศ พลังที่มหาศาลของจีนไม่ต่างจากคลื่นยักษ์สึนามิตลอดทั่วโลก จะแปลคลื่นเศรษฐกิจครั้งนี้ให้เป็นพลังอย่างไร จะใช้โอกาสนี้ก้าวไปพร้อมๆ ญูมาังกรอย่างไร เป็นประเด็นที่หลายฝ่ายเริ่มวิเคราะห์กันอย่างจริงจังมากขึ้น"

เมื่อวิเคราะห์คำพยากรณ์เศรษฐกิจนี้แล้ว ถือว่ามีความเป็นไปได้สูงมาก จะเห็นได้ว่า **ความรื้อแรงของญูมาังกร** เกิดขึ้นมาเป็นลำดับหลังจากที่เข้าเป็นสมาชิก WTO ในปี 2001 เศรษฐกิจจีนก็ขยายตัวเพิ่มขึ้นต่อเนื่องสู่เลข 2 หลัก ในขณะที่เศรษฐกิจของมหาอำนาจทางเศรษฐกิจอย่างสหรัฐฯ และญี่ปุ่น มีทิศทางถดถอยตัวที่ชะลอตัวลง

โดยเศรษฐกิจสหรัฐฯ มีการขยายตัวชะลอลงชัดเจนต่อเนื่องในช่วงปี 2001 ในขณะที่เศรษฐกิจญี่ปุ่นชะลอตัวในช่วงปี 1992 เศรษฐกิจจีนเติบโตอย่างต่อเนื่องโดยในช่วงระยะเวลาที่ผ่านมา 20 ปี ส่วนแบ่งทางเศรษฐกิจของจีนต่อโลกเพิ่มขึ้นจากร้อยละ 1.6 ในปี 1990 เป็นร้อยละ 8.6 ในปี 2009 ด้านการส่งออกสัดส่วนการส่งออกสินค้าและบริการของจีนต่อโลกเพิ่มขึ้นจากร้อยละ

1.3 ในปี 1990 เป็นร้อยละ 8.4 ในปี 2009

สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม (สศอ.) ได้วิเคราะห์และติดตามข้อมูลเรื่องการขยายตัวทางเศรษฐกิจของจีนอย่างต่อเนื่อง จึงได้จัดเวทีเสวนาใหญ่ว่าด้วยเรื่องญูมาังกรอีกครั้ง ภายใต้หัวข้อ "เมื่อมังกรเหิน...ไทยจะเผชิญและรับมืออย่างไร" โดยมีนายพิษณุ เหยี่ยมมหาสาร รองอธิการบดีมหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ มร.

การุณย์ หลี่ ผู้อำนวยการสถาบันไทย-จีนศึกษา มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ เป็นแขกรับเชิญ

คุณสุทธิย์ พุ่มกา ผู้อำนวยการสำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม ได้ให้ข้อมูลว่า

"ก่อนที่ประเทศจีนจะเปิดประเทศในปี 1978 การผลิตสินค้าทุกอย่างจะเป็นของรัฐบาล ซึ่งรัฐบาลจีนมีการสนับสนุนส่งเสริมในส่วนโรงงานค่อนข้างเยอะ และนับตั้งแต่ปี 1978 (ยุครัฐบาลเติ้งเสี่ยวผิง) จีนได้เริ่มเปิดประเทศ ส่งผลให้ภาคเกษตร ภาคอุตสาหกรรม วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีและการทหาร ได้ก้าวไปสู่ความทันสมัยภายในเวลาแค่ 30 ปี โดยการพัฒนาภาคอุตสาหกรรมมีความได้เปรียบมากที่สุด ซึ่งเป็นภาคที่นำประเทศจีนไปสู่ความทันสมัยได้เร็วที่สุด ทั้งนี้ การพัฒนาต่างๆ ของจีนอยู่ที่ปากแม่น้ำฉางเจียง ซึ่งเป็นกลุ่มที่มีความเจริญในด้านอุตสาหกรรม

นายหู จิน เทา ประธานาธิบดีจีน ได้กล่าวถึงภาพที่แท้จริงของประเทศจีน ณ ที่ประชุมสหประชาชาติเมื่อวันที่ 23 กันยายน 2010 ว่า

"GDP ของจีนเป็นอันดับ 3 ของโลก (ปัจจุบันอยู่ในอันดับ 2) แต่ GDP ต่อหัวยังคงต่ำ เป็น 1/10 ของประเทศที่พัฒนาแล้ว ซึ่งชายฝั่งตะวันออกของจีนมีความเจริญ แต่ภาคกลางและภาคตะวันตกยังคงด้อยพัฒนา ยังมีประชากร 1,500 ล้านคน ใช้ชีวิตอยู่ต่ำกว่าเส้นความยากจน ถึงแม้ว่าคุณภาพชีวิตของประชาชนจะได้รับการยกระดับสูงขึ้น แต่ระบบประกันสังคม ประกันสุขภาพ และสวัสดิการสังคมยังต้องพัฒนา"

นางสุทธิย์ ได้วิเคราะห์ถึงสภาพปัจจุบันของประเทศจีนว่า

"ปัจจุบันจีนใช้แผนพัฒนาประเทศ ฉบับที่ 12 (2010 - 2015) โดยเริ่มใช้มาตั้งแต่วันที่ 15 มีนาคม 2011 ซึ่งแผนฯ ฉบับที่ 12 นี้ ถือว่าเป็นจุดเปลี่ยนของจีน การให้ความสำคัญกับภาคการผลิต ประกอบด้วย 7 อุตสาหกรรมใหม่ ได้แก่ อุตสาหกรรมประหยัดพลังงานที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม อุตสาหกรรมสารสนเทศรุ่นใหม่ อุตสาหกรรมชีวภาพ อุตสาหกรรมการผลิตขั้นสูง เช่น เครื่องบิน

และรถไฟความเร็วสูง อุตสาหกรรมพลังงานใหม่ เช่น พลังนิวเคลียร์ แสงอาทิตย์ และพลังงานลม รวมถึงเน้นพัฒนาอุตสาหกรรมวัสดุใหม่ รวมทั้งอุตสาหกรรมรถยนต์พลังงานใหม่"

ดังนั้น หากมองถึงการผนึกความร่วมมือของนักลงทุนไทยและจีน ในการพัฒนาไปข้างหน้าร่วมกัน ณ ปัจจุบันอาจจะอยู่ในขั้นที่ว่า **"เสียโอกาสในการเข้าไปลงทุนในประเทศจีนอยู่เล็กน้อย"** เนื่องจากขาดการทำความเข้าใจและขาดการติดตามสถานการณ์ของประเทศจีนอย่างจริงจัง

ขณะที่ **นายพิษณุ เหยี่ยมมหาสาร** รองอธิการบดี มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ กล่าวไว้ว่า

"ปัจจัยที่เป็นจุดแข็งสำหรับผู้ประกอบการไทย คือ การที่มีอุตสาหกรรมที่มีคุณภาพ เช่น อุตสาหกรรมอาหาร และอุตสาหกรรมชิ้นส่วนอะไหล่รถยนต์ เป็นต้น"

โดยเฉพาะ **อุตสาหกรรมอาหารของไทยถือเป็นอันดับ 1 ของโลก และจีนต้องเลือกไทยเป็นคู่ผลิตอาหารเป็นอันดับ 1 อย่างแน่นอน** ดังนั้น ไทยควรรักษาและพัฒนาคุณภาพอุตสาหกรรมอาหารให้เป็นอันดับ 1 ต่อไป ส่วนอุตสาหกรรมชิ้นส่วนอะไหล่รถยนต์นั้น เนื่องจากจีนมีความต้องการใช้รถยนต์เพิ่มขึ้นเป็นจำนวนมากจึงเป็นโอกาสของไทยในการส่งออกชิ้นส่วนอะไหล่ยานยนต์ไปยังจีนเช่นกัน

ส่วนปัจจัยที่ถือเป็นจุดอ่อนคือ ผู้ประกอบการไทยยังขาดข้อมูลที่สำคัญในการดำเนินธุรกิจกับจีน ดังนั้น นักลงทุนไทยควรติดตามข้อมูลให้ทันสถานการณ์อยู่เสมอ และควรมีเครือข่ายที่สามารถแลกเปลี่ยนข้อมูลกันได้จากทั้งประเทศไทย ควรที่จะรักษาระดับคุณภาพของอุตสาหกรรมของไทยไว้ ถ้าสินค้าคุณภาพดีก็ยังมีโอกาสที่จะขายได้ ซึ่งจีนมีความต้องการที่จะลงทุนในประเทศไทยค่อนข้างมาก เนื่องจากไทยมีหลายอุตสาหกรรมที่เด่นและเป็นที 1 สำหรับจีนอยู่แล้ว

รองอธิการฯ ม.หัวเฉียว เจาะลึกถึงผลกระทบและโอกาสของ SMEs อย่างน่าสนใจอีกว่า

"จีนแม้จะเป็นประเทศที่ทำอะไรก็ตามต้องยิ่งใหญ่ไว้ก่อน ทำอุตสาหกรรมอะไรขึ้นมาสักอย่างก็ต้องมีการผลิตจำนวนมาก จนส่งผลกระทบต่อประเทศอื่นๆ ที่มีการผลิตในอุตสาหกรรมเดียวกัน ขณะที่เรามองว่าจีนทำอะไรต้องทำใหญ่ แต่แท้ที่จริงจีนก็ให้ความสำคัญกับผู้ประกอบการกลุ่ม SMEs อยู่มาก เมื่อจีนจะก้าวสู่เบอร์ 1 ของโลก เราควรมองย้อนวิเคราะห์ดูว่า จีนพัฒนา SMEs อย่างไร"

ในที่นี้ขอยกตัวอย่าง 3 มณฑล ได้แก่ เจียงซู เจ้อเจียง และกว่างตง โดยลักษณะการทำ SMEs ของกว่างตงจะเป็นในรูปแบบของการรับมาจากข้าง

นอก เช่น การเปิดเศรษฐกิจพิเศษ ส่วนที่เจ้อเจียง มีลักษณะ การนำเข้าสิ่งที่ดีๆ จากข้างนอก แล้วมารวมกันในประเทศ

ขณะที่ เจียงซู มีลักษณะของการได้รับความช่วยเหลือจากภาครัฐ โดยภาครัฐบริหารจัดการ ทั้งการวางแผน ฝึกอบรม และสนับสนุนเงินทุน สำหรับกฎระเบียบของแต่ละมณฑลนั้นจริงๆ แล้วเหมือนกัน แต่อาจต่างกันตรงลัทธิประโยชน์มากกว่า ซึ่งวิธีที่จะทำให้ง่ายที่สุดในการเข้ามาลงทุนในจีน คือ การมี Connection ถือได้ว่าเป็นสิ่งที่สำคัญมากในจีน"

มร.การุณย์ หลี่ ผู้อำนวยการสถาบันไทย-จีนศึกษา มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ ผู้รู้จักเรื่องเมืองจิ้นกว่าในเวทีเดียวกันว่า

"วัฒนธรรมองค์กรของไทยกับจีนค่อนข้างที่จะต่างกันมาก จึงมีปัญหาด้านการลงทุน ดังจะเห็นได้จากบริษัทของจีนที่เข้ามาลงทุนในไทยยังไม่ค่อยประสบความสำเร็จมากนัก แต่พฤติกรรมกรรมการบริโภคสินค้าของจีนนั้นไม่มีปัญหาและไม่ส่งผลกระทบต่อสินค้าของไทย"

ส่วนอุตสาหกรรมที่เป็นดาวรุ่งของไทยนั้น ได้แก่ สาขาอุตสาหกรรมต่างๆ ที่ใช้วัตถุดิบธรรมชาติและใช้ฝีมือทำ เช่น ข้าวหอมมะลิ เครื่องจักรสาน สิ่งทอ ไม้แกะสลักต่างๆ ลูกประคบ หรือสินค้าหัตถกรรมที่มีเอกลักษณ์ของไทย นอกจากนี้ยังมียางพาราธรรมชาติ ไม้สัก และไม้พะยูน ซึ่งจีนจำเป็นต้องซื้อจากไทย

ทั้งนี้ จีนไม่ได้สนใจในเรื่องราคา เนื่องจากมองว่าสินค้าไทยเป็นสินค้าที่มีคุณภาพดีอยู่แล้ว ส่วนการนำสินค้าไทยเข้าไปขายในห้างสรรพสินค้าของจีนนั้น จะต้องมีส่วนแทนนำเข้า ถึงแม้ว่าสินค้าของไทยจะเป็นที่นิยมในจีน แต่อย่างไรก็ตาม ต้องมีข้อมูลและทันส่วนในการทำธุรกิจเพื่อให้สามารถมีช่องทางเข้าไปในจีน

สำหรับสินค้าที่ต้องจับตามองเป็นพิเศษ ได้แก่ สินค้าที่เป็น Mass Product ซึ่งไทยอาจเสียเปรียบด้านการแข่งขัน เนื่องจากประเทศจีนมีค่าจ้างถูกกว่าไทย และราคาสินค้าถูกกว่าของไทยค่อนข้างมาก

ที่น่าสนใจคือ ไทยได้เปรียบเนื่องจากเป็นศูนย์กลางของภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ในด้านช่องทางการคมนาคม โดยเฉพาะในด้านชายแดนที่เชื่อมต่อกับประเทศจีน เช่น ในจังหวัดนครพนมและมุกดาหาร ซึ่งในยุทธศาสตร์ของจีนได้ให้ความสำคัญในเรื่องนี้มาก จึงเกิดโครงการต่างๆ ตามมา

ดังนั้นการที่ประเทศไทยจะมีความได้เปรียบ โดยเป็นศูนย์กลางของภูมิภาค ก็ควรจะใช้โอกาสนี้ให้เป็นประโยชน์และควรเตรียมรับมือด้านการคมนาคมทางทะเล และรถไฟความเร็วสูง

สรุปสุดท้ายของบทความชิ้นนี้ ก็ต้องบอกว่า ไทยต้องเกาะกระแสพญามังกรจีน และถึงเวลาที่ต้องคิดยุทธศาสตร์ในเรื่องนี้อย่างจริงจัง และต่อเนื่อง ก่อนที่จะเสียโอกาสมากกว่านี้...!